

Дейзі Джонс і The Six

КУПИТИ

- Бестселер за версією **Sunday Times** і **The New York Times**
- Від авторки роману «Сім чоловіків Евелін Г'юґо»

Гурт «Дейзі Джонс і The Six» перебуває на піку слави. Їхні платівки розлітаються, як гарячі пиріжки. Квитки на їхні стадіонні концерти розгрібають за лічені години. Їхнє звучання диктує початок нової музичної епохи. Аж раптом 12 липня 1979 року гурт розпадається.

Ніхто не знав чому. Донині.

Вони були коханцями, друзями, родичами, суперниками. Вони й самі не вірили своєму щастю, аж доки воно не скінчилося. Вони розкажуть, як усе починалося й чим усе закінчилося. От тільки кожен запам'ятав правду по-своєму.

Одне The Six знають напевне: коли Дейзі Джонс босоніж вийшла до них на сцену під час виступу у «Віскі», доля гурту змінилася назавжди.

Писати музику — це не тільки про ноти й октави. Іноді дуже важко відрізнити, де закінчується звук і починаються почуття.

Передмова

Ця книжка — спроба скласти до купи цілісну картинку того, як відомий у 70-х рок-гурт «Дейзі Джонс і The Six» піднявся на пік слави, а також того, що призвело до його раптового розпаду просто під час гастролей — одразу після концерту в Чикаго 12 липня 1979 року.

У мене пішло вісім років на те, щоб особисто поспілкуватися з учасниками гурту, їхніми рідними й друзями, а ще колегами за індустрією, з якими гурт свого часу взаємодіяв. Викладена далі історія — це по крихті зібрані й у хронологічному порядку складені уривки інтерв'ю, стенограм, листів та імейлів, текстів пісень. (Тексти всіх композицій з альбому «Зірниця» наведено наприкінці книжки.)

Звісно, мені хотілося всебічно й об'єктивно висвітлити цю історію, проте місія виявилася нездійсненною. Деяких співрозмовників не вдалося знайти. Дехто не дуже охоче погоджувався на діалог. Дехто, на жаль, уже пішов із життя.

Ця книжка — перший і єдиний випадок, коли колишні учасники «Дейзі Джонс і The Six» коментують історію гурту вже після його розпаду. Втім, слід зазначити, що іноді суб'єктивні описи однієї й тієї самої події дуже різняться.

Як це часто буває, істина — десь посередині. І нікому вона не потрібна.

Групі Дейзі Джонс
1965-1972

Дейзі Джонс народилася 1951 року й виросла на Голлівудських пагорбах Лос-Анджелеса, штат Каліфорнія. Донька відомого британського художника Френка Джонса й французької моделі Жанни Лефевр, Дейзі розпочала свій шлях до слави в середині 60-х, ще підліткою, на Сансет-стріп.

Елейн Чанг (біографка, авторка «Дейзі Джонс: дика квітка»): Чарівність Дейзі Джонс у тому, що вона зачаровувала задовго до того, як, власне, стала тією Дейзі Джонс, яку знає весь світ.

Ви тільки уявіть: у серці Лос-Анджелеса живе собі заможна біла дівчинка. Ще змалечку ясно: красуня. У неї величезні сині очі — так-так, саме сині, не блакитні. Сині, як сапфіри. Хочете прикол? У вісімдесятих одна офтальмологічна компанія навіть випускала кольорові лінзи унікального відтінку, який називався «Дейзі Блу». А ще в дівчинки густе, хвилясте, напрочуд пишне мідно-руде волосся. І високі виразні вилиці, такі гострі, що, здається, можна порізатися. І неймовірний голос, над яким вона ніколи не працювала — за все життя не взяла жодного уроку вокалу. Вона народилася, маючи буквально все. Грошей — неміряно. Мистецька тусівка, наркотики, клуби — будь ласка. Вона живе в достатку. У неї є все, чого тільки можна забажати.

От тільки в неї нікого нема. Нема братів-сестер, нема інших родичів, окрім батьків. А батьки живуть у власному окремому світі й абсолютно байдужі до існування доньки. Водночас ніколи не відмовляють друзям-митцям, які просять, щоб мала їм попозувала. Ось чому є так багато картин і фотографій Дейзі в дитинстві: усі, хто приходив до подружжя Джонс-Лефевр додому й бачив їхню красуню-донечку, неодмінно хотів закарбувати її на папері чи плівці. Цікаво, що сам Френк Джонс не написав жодного портрета Дейзі. Надто був заклопотаний чоловічими портретами в стилі ню, щоб звертати увагу на рідну доньку. Назагал у Дейзі було дуже самотнє дитинство.

Хоча вона була напрочуд дружньою, компанійською дитиною. До прикладу, надміру часто просилася на стрижку — дуже вже любила свою перукарку; ходила по сусідах і пропонувала вигуляти їхніх собак; якимось навіть намагалася спекти торта на іменини листоноші. Вона відчайдушно прагнула спілкування, прагнула взаємної прихильності. Але посправжньому Дейзі ніхто не цікавився, зокрема й батьки. Це її скалічило. Проте саме завдяки цьому, подорослішавши, Дейзі Джонс стала іконою для цілого покоління.

Ми ж любимо вродливих людей зі скаліченою психікою. І Дейзі Джонс — перша, хто спадає на думку, коли чуєш в одному реченні «скалічена душа» й «класична врода».

Цілком логічно, що свій шлях Дейзі розпочала на Сансет-стріп — у кублі гламуру й розпусти.

Дейзі Джонс (співачка, «Дейзі Джонс і The Six»): До Сансет-стріп — зовсім близьенько. Мені тоді було десь чотирнадцять. Сидіти вдома без діла остогидло. Я здогадувалася, що мене, неповнолітню, у жоден бар або клуб не впустять, але все одно вирішила спробувати.

Пам'ятаю, як уперше стрельнула цигарку в техніка «The Byrds». Швидко зрозуміла: якщо не носиш ліфчика, тебе сприймають за старшу. Іноді я ще й бандану надівала — як усі кльові дівки. Хотіла вписатися в зграйку групи, які тусувалися на тротуарі, — дівчата з косячками, фляжками й іншою атрибутикою.

Отож якимось увечері біля входу у «Віскі с Гоу Гоу» я стрельнула цигарку в техніка — уперше в житті, але вдаючи, що робила так тисячу разів. Затягнулася й, заледве стримуючи кашель, почала з ним фліртувати. Зараз мені навіть згадувати про це соромно — уявляю, який жалюгідний усе це мало вигляд.

Аж ось до нас підходить інший хлопець і каже тому техніку:

— Ходім, треба підключити апарат.

А технік повертається до мене й питає:

— Ти йдеш?

Отак я вперше переступила поріг «Віскі».

Додому я тоді повернулася о третій чи четвертій ранку.

Я ще ніколи так не гуляла. Але несподівано відчула себе живою. Побула частиною чогось. Розігналася з нуля до сотки. Пила й курила все, що мені пропонували.

П'яна й обдовбана до чортиків, я повернулася до себе й у чім була завалилася в ліжко. Батьки навіть не помітили, що я пів ночі десь валандалась.

Відіспалася — і на завтра ввечері знов пішла гуляти.

Знову до ранку. Зрештою я познайомилася з усіма викидайлами на Сансет-стріп, і відтоді мене впускали куди завгодно. «Віскі», «Лондон Фог», «Райот Гауз». Ніхто не допитувався, скільки мені років.

Грег Мак-Гіннес (колишній адміністратор готелю «Кон-==тиненталь Гаятт Гауз»): О господи, не знаю, скільки Дейзі протинялася під «Гаятт Гауз», перш ніж я її помітив. Але добре пам'ятаю, як уперше її побачив: я саме говорив по телефону, аж ось заходить вона - збіса високе й збіса худюще дівча, і той її чубчик. А ще величезні сині очі, кажу вам, я таких більше ні в кого не стрічав. І усмішка. Широка осяйна усмішка. Дейзі ввійшла попід руку з якимось молодиком, не пригадаю вже з ким.

Тоді по Сансет-стріп багато дівчат тинялося, усі дуже юні, але кожна намагалася видаватися старшою. Проте Дейзі... Вона просто була собою. Нікого із себе не корчила. Просто Дейзі.

Відтоді я її частенько бачив у готелі. Нічим не обтяжена — принаймні такою я її пам'ятаю, — вона завжди сміялася. А я з-за рецепції немов спостерігав, як оленятко Бембі вчиться ходити. Дейзі здавалася такою наївною і такою вразливою... Проте вже тоді в ній щось було.

Правду кажучи, я за неї переживав. Артисти тоді нерідко задивлялися на... зовсім юних дівчат. Тридцяти-з-гаком річні рок-зірки спали з підлітками. Я не кажу, що це нормально — але факт є факт, так тоді велося. Наприклад, скільки було Лорі Меттікс, коли вона зустрічалася з Джиммі Пейджем? Чотирнадцять? А Іггі Поп і Сейбл Старр? І він ще й пісню про це написав, вихвалявся!

А коли на горизонті з'являлася Дейзі, на неї теж усі задивлялися. Серйозно, усі: вокалісти, гітаристи, техніки. А я щоразу себе запевняв, що з нею все буде гаразд. Наглядав за нею як міг. Вона мені дуже подобалася. Вона була цікавішою за всіх довкола.

Сімона Джексон (зірка диско): Пам'ятаю, як уперше побачила Дейзі на танцполі у «Віскі». І задивилася не лише я — тоді всі прикипіли до неї поглядами. Якщо люди - самоцвіти, то Дейзі — діамант.

Дейзі: Сімона стала моєю найкращою подругою.

Сімона: Я всюди брала Дейзі із собою. Рідних сестер у мене нема.

Пригадую, це був один із бунтів на Сансет-стріп.

Ми з Дейзі спустилися до «Пандори», де наші виступали проти комендантської години та свавілля копів. Трохи побули на протесті, зустрілися зі знайомими акторами й пішли тусуватися до «Барніз Бінері». Потім попхалися до когось на квартиру. Дейзі вирубилася на внутрішньому дворику. Там ми й заночували. Пішли аж пополудні наступного дня. Їй тоді було років п'ятнадцять. Мені — дев'ятнадцять. Мені з голови не йшла думка: «Невже всім, окрім мене, байдуже, де вона і як вона?».

До речі, ми тоді всі сиділи на спідах. Так, і Дейзі теж. Так, вона була зовсім мала для такого... Але якщо хочеш бути худою та гуляти до ранку — мусиш щось вживати. Годі в моді були «бенні» й «чорні кралечки».

Рекомендована література

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Сім чоловіків Евелін Г'юго

Система ФБР. Кодекс досконалості наймогутнішого відомства США»

Лондонська спіритична спілка

Гра в kota і мишу.
Книга 2: Полювання на Аделіну

Жінка в мені

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ